

Flechsig (1847-1929), “*Beyin ve Ruh*” adlı kitabında (1896) beyni ruhun organı olarak ele aldı. Daha önceki felsefecilerden etkilenerek üstün zihinsel yeteneklerin beynin artmış kıvrımlarından kaynaklandığını öne sürdü. Bu dönemlerde, Korsakoff hastalığına yakalanan hastalardan elde edilen izlenimlerle, zaman algısının bu hastalarda bozulduğunu, orta beyin yapıları, önbeyin bölgesi ve beyin kabuğunun bilincin fiziksel temeli olabileceğini öne sürdü. Flechsig’e göre bilinç doğrudan sinir hücresel çalışmayı yansıtıyordu. Çünkü, kısa da olsa, oksijen yokluğu bilinç kaybına neden oluyordu.

Tek sinir hücresinin bir olayı yansıtabilmesinin akıl almaz olduğunu, aslında “binlerce, yüz binlerde ve milyonlarca sinir hücresinin” temsiliyetiyle ilişkili olduğunu öne sürdü. Yine “çağrışım merkezleri” terimini sinir bilimine sokarak, bu merkezlerin etkisinin bilinçsiz olduğunu, bilinç eyleminin bilinçsiz iki durumun (alt ve üst bilinç) bir sandviçi olduğunu yazdı. En üst bilinç en üst çağrışımların bir temsiliyetini oluştururken, alt bilinç basit reflekslerden ibaretti. Bilincin bulunduğu yer olarak da önbeyin loblarını gösterdi ve bilinçli deneyim için duyusal beyin kabuğu alanlarının da vazgeçilmez olduğunu öne sürdü. Özellikle dokunsal duyuyu alan beyin kabuğu alanlarının kendine farkındalık görevi olduğunu belirtti. [1]

---

[1] Markowitsch HJ. Cerebral bases of consciousness: A historical view. *Neuropsychologica* 1995;33:1181-1192.